

Tunadalskyrkan 14 02 09

”Bilder av livet”

Dan 3, PS 126, Ps 35

Ibland kan vi behöva bilder eller berättelser för att få hjälp att förstå livet och tillvaron, för de kan spegla vår situation, utan att vara exakt densamma, men kan ge igenkänning och nya tolkningsmöjligheter. I den här predikan vill jag ge några sådana berättelser/bilder, sinsemellan väldigt olika, men förhoppningsvis med en röd tråd.

Den första berättelsen kommer från Daniels bok i Gamla testamentet (kapitel 3), en skildring som är märklig och mäktig på samma gång. Som ofta i den judiska historien ville de styrande, i det här fallet kungen ta åt sig all makt, och bestämma vem man skulle tillbe, för att på det sättet ha folkets vilja i sin hand och kunna leda dem dit man ville. Kung Nebukadnessar lät göra en staty av rent guld, trettio meter hög och tre meter bred. Sedan befallde han att alla folk, nationer och språk skulle tillbe statyn när man hörde ljudet av musik. Och den som inte tillbad skulle kastas i en brinnande ugn.

I landet fanns några judiska män som trots att de egentligen var i fångenskap i Babylonien hade fått höga poster i landet. De avvek inte från sin tro på den ende guden, oavsett vilka befallningar som kom från kungen. Det är oklart om de gjorde det öppet eller i hemlighet, men de blev i alla fall ertappade av dem med ond vilja med att inte tillbe den staty kungen hade rest, och fick stå till svars för det. Men de judiska männen höll fast vid sin tro och tillbad inte statyn. Följden blev att de blev kastade i den brinnande ugnen, som på grund av kungens vrede över deras handlande hade hettats upp sju gånger mer än vanligt. Man ryser inför bilden och känslan av vad de skulle gå igenom. Männen som eskorterade dem förtärdes av den varma ugnen, men de tre männen gick oskadda inne i ugnen och till sin bestörtning fick kungen se hur en som liknade ett gudaväsen gick vid deras sida. Och männen räddades ur ugnen och fick ingen skada efter elden. Följden blev att kungen vände om och dyrkade deras Gud istället och befallde att ingen fick smäda Guds namn.

För mig är den här berättelsen en bild av livet, som det kan te sig ibland. Vi kan möta motgångar, omständigheter som man undrar hur

de överhuvudtaget kan uppstå, det kan suga kraft och energi och man vet inte hur man ska komma vidare. Det kan kännas som att man är mitt i den brinnande ugnen.

Männen i berättelsen höll fast vid sin tro, och ropade och bad till sin Gud, trots hotet om ugnen. Och Gud svarade dem genom att beskydda och bevara dem när de var i den värsta hettan, och de hade Gud vid sin sida tillsammans med dem. Vi vet ingenting om hur de upplevde situationen, men vi kan ana deras glädje över Guds närvaro, över att han fanns med mitt i den svåra situationen.

Vi kan aldrig föreskriva Gud hur han skall handla, för vi ser inte hela bilden, men vi får ropa till honom, hålla fast vid hans löften om närhet och kraft och styrka, och göra det också när det verkar som att det utifrån våra tankar inte är någon idé, för hur skulle någon kunna gripa in när det är som det är.

Men bönen kan ge en inre visshet om än ibland ganska liten, att han finns med mitt i det som sker; att han vill vara med oss och beskydda oss och leda oss vidare, att han mitt i prövningen kan ge av sin kraft och inte minst av sin frid, och ge oss nytt mod för att se framåt. Bibeln ger oss många löften, och vi behöver påminna oss dem gång på gång för att få hjälp att hantera livet: *Jag är med er alla dagar, intill tidens slut; Ropa till mig och jag skall svara dig och låta dig höra om stora ting; Jag vill ge dig dolda skatter och bortgömda rikedomar. Kom till mig du som är trött och tyngd av bördor, jag skall ge dig vila. Gör er inga bekymmer, utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom veta alla era önskingar. Då skall Guds frid som är mera värd än allt vi tänker, ge era hjärtan och era tankar skydd i Kristus Jesus.*

Och vilken styrka att få dela sin börda med varandra, få del av andras förböner och stöd när man själv inte riktigt orkar. För tron är ju på ett sätt personlig, ingen annan än jag själv kan bestämma mig för om jag vill tro eller inte, men samtidigt är vi beroende av varandra för att kunna fungera som den kropp Paulus liknar de troende vid, alla hör ihop och delar livet med varandra, och alla är lika viktiga och har sitt bidrag att ge till helheten. *Lider en kroppsdel så lider också de andra, Blir en del hedrad så gläder sig också alla de andra.*

När omständigheterna omkring oss så småningom ändras, vilket de oftast gör, efter en period av svårigheter finns möjlighet att reflektera över det som skett; över Guds ingripande på olika sätt.

Den andra berättelsen kommer från psalm 126 i psaltaren där vi möter folkets tankar. *När Herren vände Sions (alltså det judiska folkets) öde då var allt som om vi drömde. Vi skrattade, vi sjöng av glädje, och jublet steg från våra läppar. Då sade man bland folken, Herren har gjort stora ting med oss.*

Det finns ingen förklaring till vad som hänt som gör att de tänker som de gör, kanske var det att de fick komma tillbaka till sitt land efter fångenskapen, men det kan ha varit något annat också, det skulle lika gärna ha kunnat vara männens glädje efter ha blivit räddade ur ugnen, eller skulle kunnat vara vår bön utifrån vår situation när vi kan se tillbaka på hur vi fått uppleva hur Gud trots allt och mitt i allt funnits med och gripit in.

Tänk att få se hur något händer, att få se att Gud ibland kan göra det som för människor verkar omöjligt och något nytt kommer. Det går inte alltid att förklara vad som egentligen har skett, och man kan inte riktigt rekonstruera skeendet, man kan bara glädjas åt att han varit med, att människor som fått vara till hjälp och stöd förts in i ens närhet, att dörrar öppnats som verkat stängda, att vägar som man inte vågat sig ut på plötsligt funnits där, och varit farbara. Och så får vi dela allt detta med varandra, sjunga av glädje, jubla över Guds närhet och låta det smitta av sig, så att andra också får en möjlighet att förundras.

Men samtidigt skapar det en ny bön och den uttrycks också i Ps 126 *Herre, vänd vårt öde liksom du ger liv åt bäckarna i Negev. De som sår under tårar skall skörda med jubel, Gråtande går de och sår sin säd. Jublande kommer de och bär sina kärvar.*

Bönen handlar om att han ska gripa in igen, att det ska bli synligt vem han är och att man en gång till ska få glädjas över det han gör, för eftersom han gjort det förut kan han göra det igen.

Negev är ökentrukt som stor del av året är torra. Men när regnet kommer, då fylls bäckarna med vatten och det torra förvandlas till

bördig mark. Allt finns förberett och väntar bara på rätta yttre förutsättningar. Om man sår sitt utsäde i den torra marken vet man inte om det ska komma upp och ge skörd. Man hoppas på regnet att det ska komma, men om det inte kommer, då blir det inte heller någon skörd, men om det kommer ger det rik skörd.

Livets omständigheter kan göra att det känns torrt omkring oss, det kan verka som öken, där det inte finns mycket liv. Men livet finns där ju om det bara får rätt näring, om det bara får vatten. Och Jesus som säger Kom till mig alla ni som är törstiga, jag är det levande vattnet, är den som kan vattna vår torra jord, är den som kan ge växt åt det som kan kännas som ett dåligt utsäde i torr mark och vi kan med glädje få skörda det vi sått.

Men vattnet är också en bild av den helige ande som vi har fått som en hjälpare, som kan förklara Jesus för oss, som kan låta oss få del av sina frukter för att vi ska kunna fungera tillsammans, för att vi ska kunna dela med oss av allt det goda han ger åt oss, inte som en prestation, utan genom att vi finns där, genom att vi lever i en relation med Jesus och kan få vara en Kristi väldoft där vi finns. Paulus skriver i 2 Kor 2:14 *Gud vare tack som genom Kristus alltid för mig med i sitt triumftåg och överallt låter mig sprida kristuskunskapens doft.*

Herre, vänd på nytt vårt öde, låt oss få se ditt ingripande!

Den tredje bilden handlar om ballonger. För en tid sedan satt jag med papper och vattenfärger framför mig, och satt och kluddade utan att egentligen veta vad jag skulle måla, Bilden formades till slut till ballonger i många färger, som steg upp mot himlen, men på ballongerna fanns det som en mörk skugga, som höll tillbaka glädjen, som gjorde att ballongernas dansande inte riktigt kunde fungera. Sen blev det inget mer målat. Jag tittade på bilden och mådde dåligt av att jag hade målat dit det jag upplevde som skugga, från början var det var nog mest för att ge konturer till alla ballonger så att de skulle synas bättre, men känslan när jag tittade på det jag målat var sorg, och utan att ha den exakta ordalydelsen i psalm 126 framför mig just då gick mina böner i den riktningen, Herre grip in, Herre gör något nytt, låt oss få se hur det blir växt och blomstring; Jag var tvungen att ta fram papper och målarfärger igen och göra en ny målning med

ballonger, den här gången utan skuggor, utan hinder och det blev en helt annan känsla.

Jag tror att Gud vill göra något nytt ibland oss, vill ge oss glädjen i att se hur Jesus finns vid vår sida, hur omständigheter kan förvandlas, hur vi ska få se att vattnet/den helige ande gör att det börjar blomma och att vi med glädje ska få skörda.

Och att vi får påminna oss om allt vi har vi fått i Jesus, och som kan ge oss tillförsikt och förväntan.

När jag satt och målade ballongerna kom en sång i min tanke: Jag kastar min glädje som fåglar mot himlen, natten har fladdrat bort och jag gläder mig över ljuset. Det är en afrikansk bön och handlar kanske mer om morgonen, men för mig blev det ballongernas budskap, att natten, det mörka har övervunnits, det finns seger i och hos Jesus Kristus och hans ljus ska leda oss vidare. Och att få kasta sin glädje mot himlen är också en slags bön, av tacksamhet över hans ingripande, av förväntan på vad han vill göra.

Det är inte alltid vi orkar göra det, men de dagarna vi inte orkar kanske någon annan orkar, och så får vi stötta och hjälpa varandra, och be Gud att han tar bort det som vill binda oss och hämma oss. Och att vi tillsammans ska få glädjas över det han gör.

I Jesajas bok kapitel 35 finns några verser som sammanfattar det:
Öknen och ödemarken skall jubla, det förtorkade landet glädjas och blomma. Som en äng med liljor skall öknen blomma, den skall glädjas och fröjda sig och folket får skåda Herrens glans, vår Guds härlighet. Ge styrka åt kraftlösa armar, stadga åt skälvande knän, säg till de förskrämda: fatta mod, Se er Gud är här, han kommer själv för att rädda er! Då skall de blindas ögon öppnas och de dövas öron höra. Då skall den lame hoppa som en hjort och den stumme brista ut i jubel. Vatten bryter fram i öknen, bäckar i ödemarken. Förbränt land skall bli till sjö, törstande mark till källsprång.

AMEN